Istorija: O oficiru Milanu M. Krljeviću i postupanju sa Crnogorcima na Solunskom frontu (1917)

Bez patriota se ne može stvarati država

Ovih nekoliko primjera nisu ni blijeda slika svega što je počinjeno i što se čini sa Crnogorcima na Solunskom frontu. Pravo reći, ovo još nije ni početak svega onoga što bi se imalo i moglo reći a da ne govorim o onome što pokriva crni zastor vječite tajne

Crnogorski vojnici

Mr Novak ADŽIĆ, doktorand istorijskih nauka
Autor

Portal Analitika
Izvor

Crnogorski patriota, suverenista, odnosno, borac za slobodnu i nezavisnu Crnu Goru, **Milan M. Krljević**, bio je oficir, kapetan, zatim komandir (major) crnogorske vojske, član Glavnog štaba Komande crnogorskih trupa u Gaeti 1919-1921, te činovnik Ministarstva vojnog crnogorske vlade u izbjeglištvu.

Najnovije Najčitanije

Izrael: Broj teško oboljelih najviši...
29.01.2022. 23:37

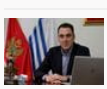
Vuković o izjavi Spajića: Nije...
29.01.2022. 23:15

Ranije je bio bio potporučnik, potom i poručnik u srpskoj (srbijanskoj) vojsci tokom Prvog svjetskog rata. Izjašnjavao se kao Crnogorac i tvrdio je za sebe da je iz Crne Gore. U nekim dokumentima za Milana M. Krljevića piše da se preziva **Kraljević** i da je sa Cetinja.

Tokom 1918. godine pridružio se crnogorskoj političkoj emigraciji, Dvoru i Vladi Kraljevine Crne Gore u inostranstvu. Nalazio se u službi kralja Nikole I Petrovića-Njegoša i crnogorske Vlade. Bio je protivnik velikosrpske okupacije i nasilne aneksije Crne Gore izvršene krajem 1918. godine.

Kapetan Milan Krljević stigao je u Rim, iz Švajcarske tokom 1918, a potom je početkom 1919. otišao u Bolonju, đe su se nalazili bivši crnogorski internirci, koju su u Italiju došli u značajnom broju nakon oslobođenja iz ausrto-ugarskih zarobljeničkih logora.

Milan M. Krljević bio je veoma aktivan na organizovanju crnogorske vojske u egzilu i prvi njen komandant u Ferari (Italija) 1919. Zajedno sa tadašnjim crnogorskim studentom Pravnog fakulteta u Rimu, Božidarom Božom Vukovim Krivokapićem, oficir Krljević je u Bolonji organizovao, prvih mjeseci 1919, ustanički Komitet radi vojnog upada u Crnu Goru, sa ciljem da se pomogne što više i bolje ustanička akcija u domovini. Odnosno, da podrži i aktivno djeluje da Crnogorci nastave da se oružjem bore za oslobođenje Crne Gore od velikosrpske okupacije i nasilne aneksije protiv srbijanskih militarnih trupa i njihove logistike u samoj Crnoj Gori.

U Bolonji se nalazilo oko 400 Crnogoraca, kojima se tada pridružio i najmlađi sin kralja Nikole, knjaz, odnosno princ Petar Petrović-Njegoš. Bilo je planirano da ta grupa iz Bolonje stigne u Bar. Srbijanski (srpski) i države KSHS političko-vojni izvori stalno su govorili o toj planiranoj akciji, od koje su vlasti KSHS strahovale, tako da se često spekulisalo o njoj.

Milan M. Krljević bio je prvopotpisani, tada u činu kapetana, na tekstu Izjave 168 crnogorskih građana koji se nalaze u Italiji, upućene početkom 1919. američkom predsjedniku **Vilsonu**, a u kojoj se traži očuvanje (restauracija, vaspostava) nezavisnosti Crne Gore i apeluje da srbijanske (srpske) trupe napuste crnogorsko tlo i omogući se izbjeglim Crnogorcima povratak u domovinu.

> *Krljević je pripadao emigrantskom crnogorskom političkom pokretu koji se zalagao za suverenu, samostalnu Crnu Goru do 1931. i kasnije*

U toj izjavi se veli i ovo:

"Potpisani crnogorski građani koji se nalaze u Italiji, saglasni su sa protestom koji su Vama i predstavnicima velikih sila u Parizu uputili 527 crnogorskih građana koji borave u Francuskoj. Molimo u ime svetih prava čovječanstva, da veliki predstavnik plemenitoga naroda Sjedinjenih Država ne dopusti da se nogama gazi pravo i sloboda najmanjega naroda, ali koji je najviše žrtvovao;

Molimo da se naredi da srbijanske trupe smjesta imaju evakuisati crnogorsko zemljište i da njihovo mjesto zauzmu međunarodne trupe pod bespristrasnom komandom;

Marović poručila Spajiću: Manje...
29.01.2022. 23:10

Slovenačka vlada usvojila mjere...
29.01.2022. 23:07

U Ulcinju najviše aktivnih slučajeva

PRIKAŽI SVE

I molimo da se ponovo uspostavi država crnogorska, a svima njenim građanima da se garantuje politička sloboda i, u isto vrijeme, da se svijema nama, crnogorskim izbjeglicama koji se nalazimo u inostranstvu, omogući povratak u domovinu". (Citirano prema: prof. dr Šerbo Rastoder, "Crna Gora u egzilu 1918.1925", tom II, Podgorica 2004. str. 22).

Takođe, Milan M. Krljević je u ime 150 izbjeglih oficira i vojnika jedan od potpisnika ***Protesta crnogorskih građana iz Italije***, poslatog Konferenciji mira u Versaju 1919, u kojoj se govori o srbijanskim (srpskim) zločinima počinjenim u Crnoj Gori i pozivaju relevantni međunarodni faktori da zaustave varvarstvo koje srbijanske trupe sprovode nad crnogorskim stanovništvom i da se Crnoj Gori, pod međunarodnom zaštitom, omogući pravo na samoopredjeljenje u pogledu određenja njenog budućeg državno-pravnog statusa.

Kako piše srpski (srbijanski) vojvoda i armijski komandant u KSHS general Stepa Stepanović komandi okupacionih „Jadranskih trupa“ na Cetinju, u šifriranoj depeši iz 1919, u Italiji se okupljaju pristalice **kralja Nikole** i to u Bolonji i Monte Kaveu kod Rima i **"stalno drže govore protiv Srbije i njene uprave. Šefovi pokreta su Petar (Petrović-** nap**. N.A), Jovo (Jovan Simonov-**nap**.** N.A.) **Plamenac i Milan Krljević".**

Krljević je bio, početkom februara 1919, u Monte Kaveu kod Rima, zajedno sa crnogorskim ministrom suverenistom i patriotim **Jovanom S. Plamencem** i posebno aktivno je učestvovao u organizovanju crnogorske vojske na italijanskom tlu.

Crnogorska vojska u Gaeti

Kad je prva grupa crnogorskih zarobljenika, oslobođena iz austrougarskih logora, stigla u Italiju, o njihovom organizovanju preuzela je brigu crnogorska Vlada i kralj Nikola. Ta grupa od 120 interniraca smještena je bila u Ferari i početkom 1919. za komandanta im je određen bivši oficir srpske vojske Crnogorac **Milan M. Krljević**.

Potom je ta grupa premještena iz Ferare u Monte Kave kod Rima, đe se već bilo skupilo 157 izbjeglih Crnogoraca u Italiju, nakon sloma Božićnog ustanka u Crnoj Gori.

Kad je u Gaeti 17. aprila 1919. formiran Štab Crnogorskih trupa, s komandantom Andrijom Vidovim Raičevićem i načelnikom štaba Krstom Zrnovim Popovićem, tadašnji kapetan crnogorske vojske Milan M. Krljević stavljen je na raspolaganje komandantu Štaba.

Potom, kada je krajem avgusta 1920. došlo do reorganizacije Štaba Crnogorskih trupa u Gaeti, komandir Krljević je postavljen za načelnika artiljerije i cjelokupnog ubojnog materijala. Uz generala Đura N. Jovovića, te **Krsta Z. Popovića,** Marka Vučerakovića i **Dušana S. Vukovića** radio je komandir Krnjević na organizovanju ***Narodne Garde,*** crnogorske vojske u Gaeti, koja je formirana krajem avgusta 1920. Bio je član Glavnog Štaba Komande crnogorskih trupa i tokom 1921. u Gaeti.

> *Ko bi posle ovoga vjerovao vladi N. Pašića, morao bi prethodno biti umobolan*

Komandir Krljević, 23. maja 1921, piše iz Rima komandantu Crnogorskih trupa u Gaeti, da su u crnogorsku vojsku primani kao dobrovoljci i ruski emigranti, protivnici boljševičke revolucije, kao što je Aleksandar Nikolajevič-Stepuski.

Odlukom crnogorske Vlade na čelu sa divizijarom Milutinom M. Vučinićem od 12. decembra 1921. Krljević je imenovan za referenta Ministarstva vojnog u Generalnom Konzulatu Kraljevske crnogorske Vlade u Rimu, na čijem je čelu bio generalni konzul Veljko Ramadanović.

U vladi **Milutina M. Vučinića**, komandir **Krljević** je bio u okviru Ministarstva vojnog i rukovodio je stvarima, registrima i arhivom. Kad je tokom 1921. i 1922. došlo do raskola u crnogorskoj emigraciji u Italiji, podijeljenih na pristalice **Jovana S. Plamenca** i novoformirane vlade generala dr Anta Gvozdenovića, komandir Krljević se, zajedno sa dr Perom Đ. Šoćem, Vladimirom Đ. Popovićem, te Pavlom M. Popovićem, Savom Petrovićem i drugima, svrstao u tom, po crnogorsku stvar generalno šetnom, raskolu na Gvozdenovićevu stranu i stranu kraljice **Milene Petrović-Njegoš.**

U jednom srpskom (srbijanskom i države KSHS) obavještajnom izvoru iz 1922. navodi se i ovo: "**Krljević Milan sa Cetinja u vezi je sa svim protivnicima naše države i radi za nezavisnost Crne Gore. Nalazi se u Italiji".**

Komandir Milan M. Krljević je, u svojstvu načelnika Ministarstva vojnog iz Rima 1922. pisao da je u Italiji tada ostao mali broj crnogorskih emigranata i preporučivao je sljedeće:

"**Željeti je da se Crnogorci ne udaljavaju od Crne Gore, jer se nadamo velikim promjenama, a bez patriota i ljudi ne može se stvarati država. Svaki onaj koji ide u daleke zemlje a može ma pod kojim prilikama ostati bliže Domovini veoma mnogo griješi".**

Komanir Krljević ostao je dugo u egzilu. Bio je u Italiji od 1919. do 1924, kada ga je fašistički režim **Benita Musolinija** protjerao iz Italije. Odatle je od 1924. nastavio politički egzil u Francuskoj, zalažući se za vaspostavu suverene Crne Gore.

Pripadao je Krljević emigrantskom crnogorskom političkom pokretu koji se zalagao za suverenu, samostalnu Crnu Goru do 1931. i kasnije. Prema raspoloživim podacima u Francuskoj je bio neprestano do 1935, moguće i kasnije, ali o tome, za sada, ne posjedujemo pouzdane podatke ili dokumenta i to je predmet, eventualnih, budućih istraživanja zainteresovanih heruista. Nemamo, još uvijek, precizne podatke da li se Krljević ikada vratio u zemlju ili je umro u inostranstvu. Nemamo, takođe, još uvijek, ni podatke o tome, đe je i kada umro i đe je sahranjen.

U nastavku ovog priloga, objavljujem tekst Milana M. Krljevića o postupanju srpske vlade i Dvora i komande srpskih trupa i njihovih podvlasnih, sa Crnogorcima na Solunskom frontu tokom 1917. godine. Tekst ne treba komentare, jer izložene činjenice sve ubjedljivo istoriografski kazuju.

„Čl. 11. Krfskog pakta od 7. jula 1917. g. glasi: „Svi građani (državljani) na celoj teritoriji jednaki su i ravnopravni prema državi i pred zakonom".

Čl. 4. Programa za ujedinjenje Srbije i Crne Gore, koji je štampan i izdan na Krfu koncem 1917. g. glasi:

„Ujedinjenje Srbije i Crne Gore izvršava se na čisto demokratskoj osnovi. U ujedinjenoj kraljevini svi će građani pred zakonom biti jednaki i imaće ista prava, iste dužnosti i iste slobode. Jednom riječi neće biti nikakve razlike u pravima, dužnostima i slobodama građana Kraljevine Srbije i građana Crne Gore. Imaće bezbednost ličnu i imovnu" itd.

Ovo je teorija vlade N. Pašića, a sad da izlažem kako je ova teorija primenjena u praksi i kakva otprilike izgleda ta „jednakost i ravnopravnost".

Na Solunskom frontu ima veliki broj Crnogoraca. Kada sam 23. aprila 1917.g. izašao na raport prestolonasledniku Aleksandru, uspeo sam da mu donekle dokažem da Crnogorci čine jednu trećinu srpske armije na Solunskom frontu, što se donekle vidi i iz štampane brošure izdane na Krfu 5. XII. 1917. g. od strane Pašićeve vlade, u kojoj se priznaje da u srpskoj vojsci ima samo oficira Crnogoraca više od 500.

Taj stav te brošure glasi: „Veliki broj činovnika, a naročito oficira, preko 500, rođeni su u Crnoj Gori i imaju tamo žive roditelje ili braću i sestre. Čak ih ima i takvih, i to u velikom broju, koji su još u zajednici sa svojima u Crnoj Gori"...

Povlačim redove ovoga stava, jer je to jedino i slučajno priznanje vlade N. Pašića o učešću Crnogoraca na Solunskom frontu. Nazvati se Crnogorcem na Solunskom frontu znači, po shvatanju „slavne" uprave N. Pašića, odreći se srpstva i srpskih interesa, a evo dokaza:

Pešad. major g. Milutin Ivanović, starinom je Crnogorac od bratstva Ivanovića iz Kuča, rođen je u Kruševcu, svršio je srpsku Vojnu Akademiju. Na solunskom frontu komandovao je Prvim bataljonom 11. pešad. puka, sve dok nije slobodno rekao da u njegovim žilama teče crnogorska krv.

Posle ovoga nije se imalo obzira ni prema njegovoj nenadmašnoj hrabrosti, ni prema zaslugama stečenim u minulim ratovima, ni prema sopstveno prosutoj krvi za našu opštu stvar, već mu je oduzeta komanda i upućen u Solun poznatim sudijama, koje ga po naredbi odozgo odmah i bez velikih procedura osudiše na jednu godinu dana tamnovanja, gde se i danas nalazi.

Konjički kapetan II kl. g. Milutin P. Stojanović, rodom iz Pipera u Crnoj Gori, teško je bio ranjen i onesposobio se za trupnu službu, pošto mu je noga ostala kraća za 6 cm, pa kako nije hteo ostati u pozadini, a u borbu peške i na konju nije mogao bez noge, to je otišao u avijatiku, da se bori s protivnikom u vazduhu, koja je borba teža i opasnija od borbe na zemlji, ali je i tamo bio zle sreće, jer ga žbirovi ministra vojnog Božidara Terzića nazivahu izdajničkim sinom, anti Srbinom i ađutantom kralja Nikole.

„Nije bilo ručka ili večere niti susreta privatnog i službenog, a da mi nije pomenuto izdajstvo Crne Gore u formi najnečovečnijih izraza, koji se apsolutno na hartiji ne mogu izneti", veli kapetan Stojanović rečima punih bola i očajanja, rečima koje paraju srce svakog poštenog čoveka.

Za vreme jedne večere, a u prisustvu francuskih oficira, kapetan Stojanović je predstavljen kao sin izdajničke Crne Gore. Ovo su učinili

srpski oficiri: kapet. Rad. Jovanović, kap. Drag. Veljković i kapetan Alek. Talić.

> *"Željeti je da se Crnogorci ne udaljavaju od Crne Gore, jer se nadamo velikim promjenama"*

Pošto je kapetan Stojanović iscrpeo sve strpljenje to je, i ako je znao šta ga čeka, ustao da brani čast svoga plemena po onoj: zub za zub, oko za oko, bez obzira ko to bio, rekavši tim odanim izmećarima đenerala Terzića, da on nije izdajnički sin, već sin večito ponositih krševa Crne Gore i, ako je do srbizma, da im on može s pravom kumovati itd. itd, posle čega je došlo do fizičkog razračunavanja, čije su rđave posledice otklonili francuski oficiri.

Na običnu i ordinarnim klevetama protkanu dostavu ovih žbirova, kapetan Stojanović je rešenjem ministra vojnog đenerala Terzića stavljen pod vojno-disciplinski sud za oficire, koji ga je, bez svedoka i zakonskih ispita kao i bez branioca, osudio na jednu godinu dana udaljenja od službe na dan 9. oktobra 1917.

I danas se ovaj oficir nalazi u Mikri, gde izdržava kaznu sa polovinom plate, jer se po presudi polovina zadržava za državnu kasu. Interesantno je da pomenuti žbirevi ne samo što nisu kažnjeni, no čak nisu ni zvani na sud, niti u opšte uzimani na odgovor.

A zašto? Valjda zbog „jednakosti i ravnopravnosti". Kapetan Stojanović je rođeni brat dobrovoljca i sveštenika pokoj. Milete Stojanovića koji pade na Bregalnici, boreći se s puškom u ruci u streljačkom stroju. Ovo je jedini primer gde sveštenik, dodeljen diviziskom štabu, hvata pušku i kao običan borac gine.

Pešadijski potporučnik Sava Đuranović iz Martinića u Crnoj Gori, beše teško ranjen na Veterniku i bi evakuisan na lečenje u VI rezerv. franc. bolnicu. Kad je već sa ranom išlo na bolje, počeo je izlaziti u šetnju i ne znajući da ga prate, kako to vojnici vele, „deveri" Bož. Terzića.

Jednoga dana svratio je u francusku oficirsku mehanu, a za njim uđoše dva tipa u oficirskim uniformama, od kojih jedan beše sin dobro poznatog Miloša Karadžića, a pod firmom kolegijuma sednu za njegov sto.

> *Nazvati se Crnogorcem na Solunskom frontu znači, po shvatanju "slavne" uprave N. Pašića, odreći se srpstva i srpskih interesa*

Počeše govor o Crnoj Gori sa uobičajenim denunciranjem ne samo Crne Gore no i Italije, koja stoji na strani Crne Gore i koja je, kako oni vele, neprijatelj srpske nacije ne manje no sadašnji naši neprijatelji.

Ovaj mladi oficir, sa puno iskrenih osećaja i bez ikakvih zadnjih namera, osudio je njihove navode, dokazujući pravo Crne Gore i bazirajući to na večito i nerazdvojno prijateljstvo Italije.

Odmah su ovi žbirovi otišli u donje odaje artiljerijsko-tehničkog odelenja Ministarstva Vojnog, gde im beše tajna kancelarija, i napisaše dostavu:

„Pešad. potporučnik Sava Đuranović, rodom Crnogorac, brani kralja Nikolu i veli: Pre Talijana i svakom drugom no Srbijancima i Kralju Petru, prema čemu pripada antidinastičarima i protivnicima srpske misli".

Na osnovu ove dostave, potporučnik Đuranović bi rešenjem ministra vojnog đenerala B. Terzića stavljen pod vojni sud i u zatvor zloglasne mesne komande u Solunu i ne sačekavši svršetak njegovog bolničkog lečenja. Bolovanje od tri meseca bi rešenjem ministra Terzića uskraćeno.

Sud ga je osudio na dva meseca zatvora, koja kazna povlači gubitak prava na unapređenje i odlikovanje za tri godine, i kako je ovaj mladi i osvedočeni patriota bio predložen od strane svog komandira za armijsku pohvalu, ona mu bi odmah suspendovana po naređenju odozgo.

U zatvoru je bio strašno maltretiran od strane posilnih i žandarma, za hranu dobijaše koru od hleba većinom buđavog i vodu; rana mu se pogorša i iz iste poteče gnoj. Iz zatvora, mesto u bolnicu, bi upućen u rov u 3. četu 3. Bataljon XI puka na Veterniku, gde sam ga 12. avgusta 1917. g. našao bolesnog u zemunici.

Pešad. kapetan I kl. Boško Bulatović, rodom iz Vasojevića u Crnoj Gori, beše stalno praćen jednim žandarmerijskim podnarednikom da ne bi kao „ađutant Kralja Nikole" širio kakvu propagandu.

> *Milan M. Krljević je u ime 150 izbjeglih oficira i vojnika jedan od potpisnika Protesta crnogorskih građana iz Italije*

Kad ga je komandant brigade upitao: „Ama dokle ćeš ti biti Crnogorac, Bulatoviću", on je odgovorio: „I posle smrti, g. pukovniče!"

Poručnici su komandovali četama, a on kao kapetan I kl. vodom. To ga je nepoverenje mnogo mučilo i za vreme napada na najveći vrh Kajmakčalana, po njegovoj želji bi stavljen u centar prve borbene linije i na dan 5. sept. 1916. g. pod strahovitom vatrom raznih kalibara artiljerije i pod kišom puščane i mitraljeske vatre hrabri kapetan Boško Bulatović na čelu svojih vojnika sa sabljom i bombom u ruci prvi stade na teme kote 2.525 i u neustrašivom naletu natače svoje grudi na neprijateljski bajonet i svojom krvlju posvedoči svoj patriotizam, koji mu preci u amanet ostaviše.

Slično su pali na Solunskom frontu poručnici: Stojan Radović iz Morače i Novica Vučetić iz Kuča. Ovaj drugi je tri dana visio o bugarskim žicama.

Ovih nekoliko primera nisu ni bleda slika svega što je počinjeno i što se čini sa Crnogorcima na Solunskom frontu. Pravo reći, ovo još nije ni početak svega onoga što bi se imalo i moglo reći a da ne govorim o onome što pokriva crni zastor večite tajne.

Eto kako se primenjuje u delo istaknuti program „bratske" vlade N. Pašića. A kako bi se tek primenjivao, kad bi nas sve metnuo pod svoje okorele kandže! Ništa je ono što je radio u Maćedoniji posle balkanskih ratova.

Ovakav i slični postupci prinudili su nas da koliko toliko branimo svoja prava, ali uvek bez uspeha i svaki pokušaj skupo smo plaćali. Podneli smo i ostavke. Poručnik Marko Rašović za podnesenu ostavku ode u zatvor, čak nisu ga ni pitali zašto podnosi ostavku.

Ko bi posle ovoga verovao vladi N. Pašića, morao bi prethodno biti umobolan, inače zdravom razumu treba da je jasno. Ovo sam izneo koliko da se vidi i suviše bedno stanje naših u Solunu, ne bi li ko od pozvanih upitao tu vladu N. Pašića dokle će da goni i zlostavlja naše u Solunu. Što se mene tiče ja već sređujem materijal da stanje naših u

detaljima iznesem u zasebnoj knjizi.

Da se ne bi mislilo da se ovako postupa samo sa Crnogorcima, valja znati da od zlostavljanja nisu pošteđeni ni srpski oficiri, iako ne u tolikoj meri koliko naši.

Primera radi navodim, za sada, samo ovaj slučaj. Aktivni artiljerijski poručnik Svetozar Nikolić, vodnik diviziona konjičke artilerije, važio je kao jedan veoma dobar artiljerijski oficir, koga su, zbog stručne spreme, nazvali doktorom poljske artiljerije.

Ne mogući snositi strašni teror, u krajnjem očajanju predao se Bugarima i, obezoumljen, okrenuo je neprijateljske topove i uništio dve naše baterije, pošto je prethodno ostavio pismo da se vojnici sklone od topova. Napominjem da je ovaj oficir rođen u Kara-Đorđevoj Topoli, gde mu je otac predsednik opštine dugo godina, dakle, ovejan Šumadinac.

I ako se na ovo moramo zgražati, ipak je to žalosna slika prvobitno vrhovne uprave, a potom i celog oficirskog kora, te bi bila šteta kad bi ostala nezabeležena. Stoga ću o ovom događaju pisati posebno". **(Izvor: „Srpski list", Ženeva 30. jun/17. jun 1918)**

NOVAK ADŽIĆ CRNOGORSKI PATRIOTI SOLUNSKI FRONT

VIŠE NA WEBU linker

Sve više ljudi ulaže u Bitcoin i druge kriptovalute. SAMO DANAS: Besplatno isprobajte platformu...

700 evra u sat vremena? Novi trik za zaradu. Dovoljno je samo...

Ovaj par zarađuje 30 hiljada! Sve pomoću ovog jednog metoda

PROČITAJ JOŠ...

Vučić donirao da bi njegovi biznismeni asfaltirali po Nikšiću

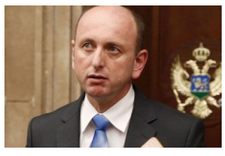

Knežević: Dritan obara Vladu jer je Milojko imao više žena nego Čolić i Gadafi zajedno

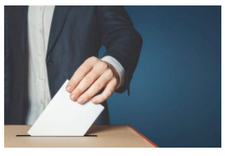

Glasaju i zaraženi – i to lično, zajedno sa svim ostalim građanima

Komentari (26)

Želite li da podijelite Vaše mišljenje sa drugim čitaocima? Napišite komentar i započnite diskusiju.

Nadimak za neregistrovanog korisnika

Napišite Vaš komentar

1000

Pošalji komentar

Ovaj sajt je zaštićen sa reCAPTCHA anti spam mehanizmom. Primjenjuju se Google politika o privatnosti i uslovi korišćenja.

Vaš komentar se prvo šalje timu na odobrenje. Portal Analitika zadržava pravo da obriše neprimjereni dio ili cijeli komentar, bez najave i objašnjenja. Mišljenja iznijeta u komentarima ne odražavaju stavove redakcije.

Prijavi se

Još uvijek nemate nalog? **Registrujte se.**

Adresa

19. decembra 5 81000 Podgorica

+382 67 204 700

portalanalitika@t-com.me

© 2022. Portal Press doo. sva prava zadržana